



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

11. Modus distinctior, & enucleator amorem obtinendi per desideria & preces.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

trandum amorem virium habet
unica, sed constans, & inflammata
petitio.

CAPUT XI.

*Modus distinctior, & enu-
cleatior amorem obti-
nendi per desideria &
preces.*

1.
Ad eaju-
vat præ-
sentia
Dei.

ENitere primò, quisquis amo-
ris sancti cupiditate flagras;
Deum continuò præsentem ha-
bere: sive excitato fidei actù, quo
te in Deo, ut piscis est in mari, aut
spongia in Oceano, eius immensi-
tate circumfusum aspicias; sive
quod laudat S. Augustinus, & sua-
det S. Teresa, fructum uberrimū
inde proveniente[m] expecta, Deū
intra te contēpleris: Anima, inquit
hæc non alis indiget, ut Deum
suum quærat & inveniat, se tantū
intra seip[s]am colligat, ibique illum
continuò præsentem intueatur:
quæcumque intra angustum hoc
cælum, omnibus rebus abscedere
jussis, sese concluderit, persuadeat
sibi, bene rem procedere, bibitu-
rum se de fonte, exiguoque tem-
pore multum se itineris ad perfe-
ctionem assequendam consecuturā.
Si, inquit, tum scivissem, ut modò
agnosco, quàm potens Rex in
parvo cordis mei palatio domici-

lium fixerit; non illum tam diu ibi
solum reliquissim, neque commi-
sissem ut tot sordibus palatium in-
ficeretur.

Sed cavendum est ne simplici
quâdam, & indifferente præsentia
contenti simus, qualis est inter
duos loco quidem præsentis, sed
non animo; ita ut alter de altero
non cogitet, non curet: Deus verò
ita considerandus est nobis præ-
sens, quasi totus esset oculus, ita
ad omnia quæ in cordis secessu
geruntur, attentus, ut ne atomus
quidem sine eius nutu permissi-
que prætervolet; ita boni nostri
percupidus, ac si omnis eius vo-
luptas, & beatitudo ex illis incre-
mento penderet.

Præsentia hæc non est homi-
nis, sed Dei, qui totus spiritus est,
totus amor, totus bonitas & libe-
ralitas, qui sine labore pervigil ex-
cubat, sine perturbatione amat,
sine bonorum suorum imminu-
tione profuse elargitur, & ita u-
nius animulæ bono invigilat, ac si
aliud nihil haberet agendum; ita
omnibus ut singulis intentus, &
ad omnes hostium molitiones
contra animulam ita attentus ac
si de regni sui omniumque the-
saurorum conservacione agere-
tur.

Ab hac præsentia bene appre-
hensa exurgit in homine Dei
quædam ingens admiratio & sub-
tanta Majestare tanta demisso, ac

2.
Unde nas-
citur ad-
miratio.

Dd 3

ff

Serm. 31.
in Cant.

fi arenula aut guttula oculos intuentium fugiens, ad audiendum quid tanta Majestas velit eloqui, vel ad supplicationes offerendas, præ verecundia vix sui compos, assisteret; implens, quod tantopere commendatum voluit S. Bernardus; dum agendum nobis cum Deo est: *Accedendum scilicet, non irruendum*; quia, ut ait Joannes Avila vir in his exercitationibus in primis versatus, volenti cum Deo agere, nihil intolerabilius impudentiâ.

Ibid.

Sed, inquires, ubi jam homo cum reverentiâ quam potest maximâ stitit se Deo præsentem, quis colloquium incipiet; procul dubio, Deus initium dabit; cum enim omnis bona cogitatio, omnis inspiratio, excitatio, desiderium à Deo sint, quis dubitet omnis bonæ supplicationis exordium ab illo esse? Tu, inquit S. Bernardus, *cum talia volvi animo sentis, non tuam putes esse cogitationem; sed illum agnosce loquentem, qui apud Prophetam dicit: Ego qui loquor justitiam. Bona cogitata, Dei sermo est, nec talia cogitamus nos ex nobis, sed in nobis audimus.* Audiamus ergo illum nostro bono nunc de nimis evagationibus arguentem & dicentem: Quo tamdiu per inania aberras? ego te hîc prætor in silentio, & ad cor cordisque magistrum non reverteris: ego non semel invitavi, sed non es obsecu-

tus; ô quot bonorum per ista diverticula jacturam facis! Audiamus quod olim Samaritanæ, auribus nostris interioribus insurrantem: *Si scires donum Dei, & quis est, qui loquitur tecum, forsitan, & utinam non forsitan, sed opportunè, importunè desideria cordis effunderes, & tibi daret aquam vitæ.* Vel audiamus familiarius nos interpellantem, ut olim Apostolorum Principem, & ut sic loquar, venam cordis pertentantem, & dicentem; *Petre amas me?* & ô felicem qui respondere posset: *Tu scis, Domine, quia amo te.*

Multum hunc agendi cum Deo modum commendat S. Bernardus: *Incessanter, ait, hortamur vos, fratres, ut ambuletis in viâ cordis, ut sit anima vestra in manibus vestris semper, ut audiat, quid loquatur in vobis Deus, quoniam loquetur pacem. Quibus loquetur pacem & utique implebem suam, & in sanctos suos. Quæ est plebs, & qui sunt sancti? ipsi nimirum, qui convertuntur ad cor.*

Per-suadeamus etiam à Deo nos invitari ad agendum & loquendum, nobisque ab illo dici: *Fac me audire vocem tuam.* Sed quid dices, quis tibi verba tantâ Majestate digna suppeditabit? habes ad manum illa per Scripturæ sacræ paginas dispersa in Psalmis, in Canticis, in Prophetis; amor in Deum tuus paupertas tua, quod in alijs amantibus & pauperibus videmus, tibi illa

Medi
Reden
cap. 7.

3.
Com-
mendat
à S. Ber-
nardo.
Serm. 30.
illud, An-
dram quib.

4.
Et finit
tur a D
vide.

illa suggeret. Dices aliquando cum fororibus Lazari, te ipsum designans: *Ecce quem amas, infirmatur; aliàs paupertatis tuæ quodammodo immemor inelamabis: Diligam te, Domine, fortitudo mea: quandoque cum Magdalena de Pazzi unius verbi aspiratione contentus eris, dicens: O amor! vel pluribus cum S. Teresa postulabis: O Domine, da mihi hanc aquam! gratiæ scilicet & charitatis: vel cum S. Anselmo amplificabis petitionem, & votis tuis vela largiùs expandes: Trahe me Domine in amorem tuum, & hoc ipsum totum. Totum quod sum, tuum est conditione, fac totum tuum dilectione. Ecce Domine coram te est cor meum: conatur, sed per se non potest, fac tu, quod ipsum non potest; quod me facis petere, fac & accipere: dat querere, da & invenire: doces pulsare, aperi pulsanti. A te habeo desiderare; à te habeam impetrare.*

Medit. de Redempt. cap. 7.

4. Et suadet a Da. vide.

O quot viri sancti ad amoris affectionem hoc modo per desideria & petitiones aspirarunt, & tandem illum impetrarunt: imitemur, & monenti Prophetae regio aures hac in parte commode mus: *Quarite Dominum, ait, quarite faciem eius semper: ac præsertim illud semper, hoc est omni loco & tempore, indefessè, & incessanter huic negotio incumbamus. Audiamus monentem S. Ephrem, ut sive in templo, sive domi, sive in*

agro, sive ovibus pascendis, aut exstruendo ædificio, operam aliquis navet, sive in convivio cum alijs accumbat, ab orando Deo, amorisq; dono efflagitando non desistat. Sequamur & consilium S. Chrysostomi; qui ab hac supplicatione diem auspiciari vult, simul ac evigilasti, & in eadem per diem perseverare saltem ad horas singulas, ut oratio tua cursum solis exæquet, & cum cubitum abcedis, ultimum verbum, ultimaq; cogitatio sit elevatio ad Deum pro amoris divini imperatione. Nec præter Deo debitam reverentiam te aliquid agere existima, si etiam dum manibus laboras, huic petitioni insistas, cum ad Psalmorum concentum dum operi manuali vacant, suos ipse Basilius ad hortetur. Imò nec cibi sumentis, nec corporis amicitia occupatione hoc petendi supplicandiq; studiù interrumpi permittit. *Amiciris, inquit, pallio & fac in te augetur erga Deum charitas, qui integumenta dedit gratuitò, hiemi & æstati accommodata.*

De orando Deo.

De orando Deo in fine.

In Reg. fief. disp. interr. 37.

Homilia in M. Iulianam.

5. Ex rebus creatis Deum præsentem intellige.

Denique quidquid rerum creatarum sub aspectum cadit, pro stimulo tibi sit ad amorem Dei: quidquid intueris, donù est amantis: corpus tuum, & quod illud alit; aer ipse, qui refrigerando cordi deservit; cælum, & Sol, qui calore fovet, & vegetat, qui luce nos illuminat, linguæ sunt amoris; terra,

ANNE
UN
OGI
215
IN REG. FIEF.
DISP. INTERR.
37.

Orat. in
hom. Dom.
9.

terra, quæ sustinet, animalia, quæ
reficiunt; flores & fructus, qui
recreant, voces sunt ad redaman-
dum nos excitantes. *Mundus iste
magnus, inquit Nazianzenus, &
admirabilis, divina Majestatis praco
est, non unâ, ut reliqui præcones, sed
omnium linguâ loquens.* Sed, inquit,
quis unquam ab homine inter oc-
cupationes continuas distracto &
ad mortalium salutem procuran-
dam eorum obsequijs, & volun-
tatibus ad instar mancipij ad dicto,
tantam Dei præsentiam animique
recollektionem impetrare, pote-
rit. 1. respondeo, non esse im-
possibile apud Deum omne ver-
bum, & gratiâ semper esse ad te ju-
vandum in promptu, si illi non
desis. 2. Deum ipsum nihil æquè
à nobis velle, quàm familiarem
secretorum communicationem,
& si cum illo conspiraverimus,
brevi te de cordis tui instabilitate
triumphaturum. 3. Naturam pau-
latim assuescere, & tam facilè san-
ctis cogitationibus ali atque dele-
ctari, quàm vanis & inutilibus an-
tè consueverat. Id cum Barlaam
Josaphato persuadere vellet, hoc
exemplum attulit in medium: Mi-
hi, inquit, Dei cultor rem hujus-
modi narravit. Cum firmissimum
divinæ contemplationis habitum
mihi comparassem, ipsiusque me-
ditatione anima mea tincta esset,
huius rei periculum aliquando fa-
cere cupiens, mentem meam ita

Lib. 1. cap.
20. de vita
Barlaam
apud Da-
masc.

continui, ut eam pro suo more
meditationi se adungere minimè
sinerem. Quod quidem eam per-
ægrè ac permolellè ferre intelle-
xi, atque ad eam effrenatâ qua-
dam cupiditate properare, nec ad
contrariam cogitationem ullo
modo inflecti posse: at cum ha-
benas ipsi nonnihil permisissimè,
statim ad studium suum & operam
celerimò cursu ferebatur, exta-
batque, quod ait Propheta: *Quem- P/sal. 41.
admodum desiderat cervus ad fontes
aquare, ita desiderat anima mea ad te
Deum. Sicut anima mea ad Deum fon-
tem vivum; ex quo demonstratur,
hoc in nobis situm esse, ut virtu-
tem adipiscamur. Ita ille.*

Maria Victoria Annuntiata-
rum, quas Cælestes vocant, fun-
datrix ita animum habebat in Dei
præsentia defixum, ut vix ab illo
per occupationes, & colloquia ab-
straheretur, & si abstrahi contin-
geret tantillum, his duabus voci-
bus *Amor Dei*, tanquam igne sul-
phuri admoto continuo recales-
cebat.

Philoromus Sacerdos S. Basi-
lio per familiaris, à Juliano Apo-
stata pro fide tormentis exagita-
tus, sed à dæmone atrocius per im-
puras imagines, & varia terricula-
menta viginti & plurium annorum
spatio divexatus, inter has concer-
tationes, & cogitationum proelia
Deum tamen sibi præsentem ita
semper habuit, ut quodam die per
occa-

occasionem de hac re loquens diceret, se non meminisse mentem suam à Dei unquam præsentiâ distractam fuisse.

Idem ferè in processu canonizationis S. P. N. Ignatij iudicium sententiâ auditis testibus memoriâ proditum legimus his verbis: *Tanto erga Deum amore flagrabat, ut totâ die illû exquireret, & nihil aliud cogitaret, nihil aliud loqueretur, nihil aliud cuperet, quàm placere Deo, & illius obtemperare voluntati.*

Patrem Carolum Condren Congregationis Oratorij in Galliâ secundum Præpositam Generalem, qui etiam ante sacerdotium sæculi impletebatur tribulis & spinis, ita tamen inter illa præsentiâ Deum semper habuisse memorant, ut plurimum annorum spatium, vix octies aut novies, & quidem per exiguum spatium divinâ præsentiâ conspectuque caruerit, idque ex confessione generali eius manu descripta compertum est: tantis verò id temporis locupletatus est divini amoris delicijs, ut cor ferendo impar palpitationem in reliquum vitæ contraxerit; ardorisque istius violentiâ duas costas extra locum eonnaturalem elevarit, tumore aliquo ad pectus prominente huius rei fidem faciente.

Ad istiusmodi præsentiâ pro viribus eniti nos oportet, nec difficultatibus in principio oc-

currentibus re quasi desperatâ cedendum. Non est abbreviatâ manus Domini, ad laborandum est gratiâ, & signis exterioribus (ut sunt in digitis annulus, acicula in brachio, nodus in cingulo, pungentes alicubi aculei, familiaris cum Angelo tutelari, aut animabus in purgatorio igne detentis conventio) excitanda Dei præsentiâ memoria, in Dei ipsius liberalitate & erga nos munificentia spe omni firmiter collocatâ, fore tandem aliquando ut ad amoris toties desiderati possessionem ex eius gratiâ admitramur.

C A P. XII.

Quantum conferat ad acquisitionem amoris divini mentalis oratio.

Dividitur hæc in cogitationem, meditationem, & contemplationem. Cogitatio est quædam mentis circa Deum agitatio, ut Richardo à S. Victore placet, est animi respectus ad evagationem pronus. Meditatio verò secundum Augustinû est occultæ veritatis studiosa investigatio: quam, ut conducat ad id, de quo hic agimus, oportet inoperari ab actu voluntatis, ad id quod Deo placet, aspirantis. Contemplatio

I.
Quot partes orationis mentalis.
De contemplatione.
2. 2. 9. 180.
4. 1. 3.
de spiritu
4. 1. 1.

Et secun-